ניתני או זה וזה יורד ולוקח או זה וזה יורד ולוקט האמר ליה שמואל לרב ענן תני או זה וזה יורד ולוקח או זה וזה יורד ולוקט מר בריה דרבנא מתני ליה לקולא זה וזה יורד ולוקט ובלבד שלא ילקוט ביד אמר ליה לוי לשמואל א)אריוך ספק לי ואנא איכול רב אויא ורבה בר רב חנן מספקו ספוקי להדדי אמרי ג)חריפי דפומבדיתא אין ערלה בחוצה לארץ שלחה רב יהודה לקמיה דרבי יוחנן שלח ליה סתום ספיקא ואבד ודאה והכרז על פירותיהן שטעונים גניזה וכל האומר אין ערלה בח"ל לא יהא לו נין ונכד 1משליך חבל בגורל בקהל ה' ואינהו כמאן סברוה כי הא דתניא ג)רבי אלעזר בר' יוסי אומר משום ר' יוסי בן דורמסקה שאמר משום רבי יוסי הגלילי שאמר משום רבי יוחנן בן נורי שאמר משום ר' אליעזר הגדול אין ערלה בח"ל ולא והאנן ד)תנן רבי אליעזר אומר אף החדש תני חדש אמר רבי אסי אמר ר' יוחנן ערלה בח"ל הלכה למשה מסיני א"ל [א] ר' זירא לרבי אסי ה)והתניא ו)ספק ערלה בארץ אסור בסוריא מותר ז)(בחוצה לארץ יורד ולוקט) ח)אישתומם כשעה חדא א"ל אימא כך נאמר א)ספיקא מותר ודאה אסור אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן ב)לוקין על הכלאים ט)דבר תורה [ב] אמר ליה רבי אלעזר י)בר' יוסי והאנן כ)תנן הכלאים מדברי סופרים ג)לא קשיא כאן בכלאי הכרם כאן בהרכבת האילן כדשמואל ל)דאמר שמואל 2את חקתי תשמרו חוקים שחקקתי לך כבר בהמתך לא תרביע כלאים שדך לא תזרע מ) מה בהמתך בהרבעה אף שדך בהרכבה ומה בהמתך נוהג בין בארץ בין בח"ל אף שדך נוהג בין בארץ בין בח"ל ואלא הכתיב שדך ההוא ס)למעוטי ד)זרעים שבח"ל רב נ)חנן ורב ענן הוו שקלי ואזלי באורחא חזיוהו להההוא גברא דקא זרע זרעים בהדי הדדי א"ל ניתי מר נשמתיה א"ל לא חווריתו ותו חזיוהו להההוא גברא דקא זרע חיטי ס)ושערי בי גופני א"ל ניתי מר נשמתיה א"ל לא צהריתו לא קיימא לן כרבי יאשיה ע)דאמר ה)עד שיזרע חטה ושעורה וחרצן במפולת יד רב יוסף ו)מערב ביזרני וזרע א"ל אביי והאנן תנן הכלאים מדברי סופרים א"ל ז)לא קשיא כאן בכלאי הכרם כאן בכלאי זרעים כלאי הכרם דבארץ אסורים בהנאה בח"ל נמי גזרו בהו רבנן כלאי זרעים דבארץ לא אסירי בהנאה בח"ל נמי לא גזרו בהו רבנן הדר אמר רב יוסף לאו מילתא היא דאמרי דרב זרע גינתא דבי רב משארי משארי מאי טעמא לאו משום עירוב כלאים אמר ליה אביי בשלמא אי אשמעינן

ארבע

ניתני או אידי ואידי כו'. דערלה ודכלאים או זה וזה יורד ולוקט דלא אסרו בחוצה לארץ אלא את הזורע או את הלוקט בידים: **ספק לי.** לקוט שלא בפני שיהיה ספק אצלי ואנא איכול ובערלה קאי: **חריפי דפומבדיתא.** עיפא ואבימי בני רחבה דפומבדיתא: **סתום ספיקא ואבד ודאה.** כלומר ספיקו מותר ודאה אסור. והיתר ספיקא סתמיהו להורות בהצנעה ולא לדרשו ברבים הואיל ומקילין בה וכה"ג אמרי' בנדרים (דף כג:) במילתא אחריתי רב הונא בר חיננא סבר למדרשיה בפירקא א"ל רבא תנא סתים לה סתומי ואת דריש לה בפירקא אלמא סתום סתום הדבר קאמר כך השיב רבינו גרשם בר' יהודה זצ"ל: **ואבד ודאה.** הואיל והן מקילין אל תתיר להם לספק זה אלא זה אלא אבד אותם הפירות בידים: **והכרז על פירותיהן.** של אלו המקילין בה שטעונין גניזה: **אף החדש.** אלמא בערלה כת"ק ס"ל דקא מוסיף חדש: **תני חדש.** ולא תתני אף. והכי קאמר ערלה וכלאים הרי הם כשאר התלויין בארץ ואין נוהגין בח"ל אבל חדש נוהג בח"ל דכתיב בו מושב כל מקום שאתם יושבים: **בסוריא מותר.** ואי ודאה בח"ל הלכה היכי מזלזלינן בספיקא: **כך נאמר.** הלכה למשה: **לוקין על הכלאים בח"ל דבר תורה.** כדיליף לקמיה: **בהרכבת האילן.** מין בשאינו מינו: **חקתי תשמרו.** מדלא כתיב ושמרתם את חקתי משמע את חקתי אשר מעולם תשמרו פ) מלמד שהזהיר את נח ובניו עליהן ואלו הן החקים בהמתך לא תרביע שדך לא תזרע ואיזו זריעת כלאים שאני אומר שחקקתים לך כבר דומיא דבהמה דבר המסויים והיינו הרכבה ומהכא נפקא לן בסנהדרין (דף ס.) דבני נח הוזהרו עליהן והכא אתה מוסיף ללמוד מהיקש זה דומיא דבהמה אפי' בח"ל דהא חובת הגוף היא אף שדך בח"ל: **והכתיב שדך.** המיוחד לך וח"ל לא הקנו לך מן השמים: **ההוא למעוטי זרעים.** דכלאי הכרם בח"ל דמשום דאפקיה בלשון זריעה כתב שדך: **נשמתיה.** דהא עבר על דברי סופרים: **לא חווריתו.** אין הלכות כלאים מחוורים לכם: **לא נהריתו.** אין הלכות כלאים נוהרות ומאירות לכם: **לא קי"ל כר' יאשיה.** בתמיה. וטעמיה דר' יאשיה לא ידענא מהיכא נפקא ליה דבעינן ג' מיני זרעים וחרצן שלישי. ומפולת ידי) נפקא ליה ק) (דברים כב) מלא תזרע כרמך כלאים משמע שזריעת הכרם עצמה תהיה בכלאים: **מערב בזרני וזרע.** ולא בכרם: **והא אנן תנן כו'.** וקס"ד אפי' כלאי זרעים נמי אסרו ביה כי היכי דבא"י אסירי מדאורייתא: **כלאי זרעים.** לא כתיב בהם פן תקדש ר) דמשדך לא תזרע כלאים נפקו: **לאו מילתא היא דאמרי.** דלא גזרו על כלאי זרעים בח"ל: **לגינתא דבי רב.** שהיתה לצורך התלמידים לאכול ירק שבה: **משארי משארי.** ערוגות ערוגות:

ארבע

תני חדש. וא"ת אמאי צריך למחוק אף לימא דקאי אכלאים[א] וי"ל כיון דאמר רבי אליעזר אין ערלה בח"ל אין סברא לומר שיהא מחמיר[ב] בכלאים יותר מערלה ועוד אומר ר"י כיון דכלאים דרבנן וחדש דאורייתא אין שייך למיתני אף אכלאים ולא פריך אלא אליבא דמ"ד ערלה הלכה למשה מסיני[ג]:

ההוא למעוטי זרעים. פירש בקונטרס זרעים שבכרם ש)דאין לוקין עליו אבל אין לפרש כלאי זרעים דקרקע דבהם לא איצטריך קרא כיון דחובת קרקע הוא פשיטא דאין נוהגת אלא בארץ אבל כלאי זרעים שבכרם איצטריך קרא אע"ג דחובת קרקע הוא דס"ד למילפינהו בק"ו דחדש כיון דאיסורן איסור עולם ואסורין בהנאה אבל זרעים לא מצי למילף מק"ו דחדש דהא כלאי זרעים דקרקע אינם אסורים בהנאה כדאמר לקמן בשמעתין כלאי זרעים דבארץ לא אסירי בהנאה בחוצה לארץ לא גזרו בה רבנן: **לא** קי"ל כרבי יאשיה דאמר עד שיזרע חטה ושעורה וחרצן במפולת יד. פי' בקונט' לא ידעינן מהיכא נפקא ג' מיני זרעים וחרצן שלישי ומפולת יד נפקא ליה מלא תזרע כרמך כלאים משמע שזריעת הכרם עצמה תהא כלאים עכ"ל ונראה דהאי דבעי רבי יאשיה חטה ושעורה וחרצן היינו דלוקה להתחייב משום כלאי הכרם אבל מכלאי זרעים מתחייב משני מינין כמו חטה ושעורה אפי' לרבי יאשיה ותדע מדקאמר הא כתיב שדך למעוטי כלאי זרעים שבחוצה לארץ ואי לית ליה לר' יאשיה כלאי זרעים ת)למה לי שדך דמשמע למעוטי ח"ל אפילו בא"י נמי אינו לוקה אלא משמע דבכלאי זרעים לא פליג וכן מוכח בירושלמי א) דקאמר התם על דעתיה דרבי יאשיה נאמר שדך לא תזרע כלאים לאיזה דבר נאמר כרמך לא תזרע כלאים כלומר בלא חרצן מיחייב משום כלאים בחטה ושעורה חברייא אמרין להתראה שאם התרו בו משום שדך ומשום כרמך לוקה שתים כלומר כי איכא כרם בהדי כלאים לוקה שתים ואי איתא דרבי יאשיה לית ליה כלאי זרעים מאי בעי ליה לרבי יאשיה לאיזה דבר נאמר כרמך והא אינו ב)לוקה כלל על שדך כי אם על כלאי כרם אלא שמע מינה אית ליה שפיר כלאי זרעים בלא כלאי כרם וא"ת אמאי לא בעי רבי יאשיה בכלאי זרעי' אלא שני מינים ובכלאי הכרם בעי שלשה מינים וי"ל דמשמע ליה דקרא ה"ק כרמך[ד] לא תזרע כלאים כלומר בעינן שיהיו כלאים קודם שיבואו בכרם אבל גבי שדך וכלאי זרעים כגון חטה ושעורה קרוים כלאים להתחייב כשזורען בקרקע דגוף הקרקע קרוי שדה[ה] ונראה דהלכה כרבי יאשיה דאף ע"ג דאשכחן כמה משניות דלא כוותיה כגון המעביר עציץ נקוב בכרם (כלאים פ"ז משנה ח) והמסכך גפנו כו' (שם משנה ה) מ"מ קי"ל כוותיה כדאמר בפ' מי שמתו (ברכות דף כב.) נהוג עלמא כתלתא סבי כרבי יאשיה בכלאים וכרבי אלעאי כו' ומותר לזרוע תחת הכרם וגם מותר לזרוע כלאי זרעים בח"ל כדאמרינן הכא רב יוסף מערב ביזרני וזרע ואף על גב דאמר לאו מילתא היא הא כבר תרצה אביי ונראה לה"ר שמואל מאיוור"א לטוב ליזהר שלא לזרוע זרעים סמוך שלשה טפחים מעיקרו של אילן דנראה כמרכיב זרעים בתוך האילן:

שאם

מסורת הש"ס

א) [שבת נג. מנחות לח: חולין עו: וע"ש בפרש"י ותוס'], ב) סנהדרין יז: [מנחות יז.], ג) תוספתא סוף ערלה, ד) לעיל לז, ה) [צ"ל והתנן], ו) ברכות לו. ערלה פ"ג מ"ט, ז) רש"ל מ"ז, ח) [שבת מז. מ"ק ג: סוכה מד. חולין כא.], ט) [ברש"י נוסף: בחו"ל], י) [צ"ל לר' אסי כך איתא בהרא"ש וכ"א בשאלתות פ' קדושים סי' כט], כ) ערלה פ"ג מ"ט, ל) סנהדרין ס., מ) [בכת"י וברי"ף נוסף: כלאים], נ) [בכת"י וברי"ף: נחמן], ס) [בריטב"א כתב דגירסא זו ט"ס וצ"ל זרע ביני גופני. ע"ש ובשלנ"ל], ע) ברכות כב. חולין פב: קלו: בכורות נד, פ) [סנהדרין ס ע"א], צ) [ברש"י שברי"ף נוסף: כלומר ביחד], ק) [בירושלמי כלאים פ"ח ה"א], ר) [חולין קטו ע"א, ע"ש], ש) [״דאין לוקין עליו״ ליתא ברש״י. ועיין רש״ש], ת) [בתוס' הרא"ש ובתוס' שבת פד ע"ב נוסף: דאורייתא], א) [דכלאים פ"ח ה"א], ב) [בתוס' פסחים מז ע"ב ד"ה ומוקדשין, ובתוס' חולין פב ע"ב, ובתוס' בכורות נד ע"ב הגירסא מחייב], ג) [אצ"ל או שאר מינין], ד) [נראה דחסר כאן וצ"ל: ר' יונתן אומר אפילו מין אחד על דעתיה דר' יונתן כתיב שדך לא תזרע כלאים לאיזה דבר כתיב וכו'],

◆

גליון הש"ם

גמ' למעוטי זרעים שבחוצה לארץ. עיין שבת פד ע"ב תד"ה ארבע:

◆

הגהות הגר"א

[א] גמ' א"ל רב אסי והתניא כו': **[ב]** שם א"ל ר"א בר' יוסי נמחק:

◆

מוסף רש"י

הובא בסוף המסכת

◆

תוס' ר"י הזקן

אריוך. קרי ליה לשמואל משום דהלכתא כוותיה בדיני, לשון דיינא שדינו דין כמו מלך. **ספק לי.** כלומר תן לי מספק ערלה ואיכול. ואית דמפרשי תן לי מודאי ערלה דס"ל ללוי ולרבה ולרב אויא כמ"ד אין ערלה בח"ל. ור"ש פירש לקוט שלא בפני כדי שיהא ספק אצלי. **חריפי דפום בדיתא.** עיפא ואבימי בני רחבה דפום בדיתא. **סתום.** ספק ערלה הניחהו בידך וגנזהו לאוכלו. ור"ש פירש לא תתיר להם כי אם בהצנע וודאי ערלה אבדהו שאסור בהנאה. **יורד ולוקח.** ואם הלמ"מ היא אמאי ספיקא מותר. **אשתומם כשעה חדא.** פסוק הוא בדניאל [ד, טז], כלומר עמד בבהלה ומשומם כמו שעה. **אימור.** ההלכה שנאמרה למשה כך נאמרה. והאי אימור לשון ודאי הוא. והלכתא כר' יוחנן הלכך כל ספק ערלה מותר בח"ל ספק עברו ג' שנים או לא עברו, או ספק לקט מילדה או מזקנה. **לוקין.** אף בח"ל. **הרכבת אילן.** אסורה כדשמואל וכלאי הכרם אינן אסורים אלא מדרבנן. **שחקקתי לך.** היינו הרכבת אילן והרבעת בהמה שאסורה לבני נח כדאיתא פרק (ר' ישמעאל) [ארבע מיתות סנהדרין ס, א]. והלכתא כשמואל ור' יוחנן. **שדך.** שמשמע שלך דוקא דהיינו בארץ, בח"ל לא הקנו לו מן השמים. **כלאי זרעים.** דבח"ל אין אסור בזריעתן ולא באכילתן כמו שנבאר לקמן. **דהוה זרע.** או מין אחר או ירק. **נשמתיה.** דהא עבר אדברי סופרים. **לא צהריתו.** כלומר אינכם בקיאין בזה. **לא קיי"ל כר' יאשיה.** פי' הר"ם [כלאים פ"ה ה"ז] דר' יאשיה לענין מלקות אמר שאינו לוקה הזורע כלאים (בח"ל) אלא כשזורע חטה ושעורה וחרצן יחד אבל מין אחד או ג)שני מינין אסור בהנאה ואינו לוקה, כדתנן פ"ז [דכלאים מ"ח] המעביר עציץ נקוב בכרם אם הוסיף במאתים אסור ומייתינן בפ' כל שעה [פסחים כה, א] ובפ' כל הבשר [חולין קטז, א]. והא דאמרינן במי שמתו [ברכות כב, א] ובראשית הגז [חולין קלו, ב] נהוג עלמא כר' יאשיה בכלאים, ר"ל פי' דלא לקי בארץ אלא כשזורע ג' מינים אלו, הלכך בח"ל ליכא איסורא בזריעתן בפחות מג' מינים אלו.

עין משפט נר מצוה

תיג א מיי' פ"י מהלכות מאכלות אסורות הלכ' יא סמג לאוין קמד טוש"ע י"ד סימן רלד סעיף טו:

תיד ב ג מיי' פ"א מהל' כלאים הל' ה טוש"ע י"ד סי' רלה סעי' א וסי' רלו סעי' א:

ד [מיי' שם הל' ג טוש"ע י"ד סי' רלו סעי' ב]:

תטו ה מיי' פ"ה מהל' כלאים הלכה ב סמג לאוין רם טוש"ע י"ד סימן רלו סעיף א:

תטז ו מיי' שם הלכה ו וסמג שם טוש"ע י"ד סימן רלה סעיף ג:

ז מיי' שם הל' ג ד טוש"ע י"ד סי' רלו סעיף טו:

◆

תורה אור השלם

1. לָכֵן לֹא יִהְיֶה לְךָ מַשְׁלִיךְ חֶבֶל בְּגוֹרָל בִּקְהַל יְיָ: מיכה ב ה
2. אֶת חֻקֹּתַי תִּשְׁמֹרוּ בְּהֶמְתְּךָ לֹא תַרְבִּיעַ כִּלְאַיִם שָׂדְךָ לֹא תִזְרַע כִּלְאָיִם וּבֶגֶד כִּלְאַיִם שַׁעַטְנֵז לֹא יַעֲלֶה עָלֶיךָ: ויקרא יט יט

◆

מוסף תוספות

א. לחוד שנוהגין בחוץ לארץ דכוותה אמרינן בפרק מקום שנהגו גבי הא דתנן נותנים פאה לפת ולקפלוט ואמרו עליה אף מן הכרוב ואוקימנא דאלפת בלחוד קאי. ריטב"א. ב. מדרבנן. ריטב"א. ג. ולשמואל דאמר הלכות מדינה וערלה וכלאים תרוויהו דרבנן אפילו הכי תני אף החדש לדידיה ניחא אי אף החדש אכלאים לחודיה קאי ולא איצטריך לשנויי הכא אלא לר' יוחנן. תוס' הרא"ש. ועי' מהרש"א. ד. שהוא חרצן. תוס' הרא"ש. ה. אבל בשדה לא שייך למימר הכי שיזרע כלאים בהדי שדך דשדה לאו דבר הנזרע הוא. שם.

◆

תוס' ר"י הזקן (המשך)

ואיכא מאן דאמר דהא [דר'] יאשיה להיתר הנאה נאמרה, שאינו אסור בהנאה עד שיזרע ג' מינים אלו, והיינו דקאמר נהוג עלמא. וההיא דעציץ נקוב דלא כר' יאשיה היא. ובעל (ה"ה) [ההשלמה] כתב דשני מינים אם זרעם בכרם אסור בהנאה וההיא דהמעביר עציץ נקוב מיירי שיש שני מינים בעציץ. והיכא שזורע בכרם מין אחד מותר בהנאה והיינו נהוג עלמא כר' יאשיה בכלאים. ואין אלו אלא דברי נביאות. ועוד בהדיא תנן בכלאים פ"ה [ה"ז] הנוטע ירק בכרם או המקיים ה"ז מקדש, אלמא אף בחד מינא אסור בהנאה. והעיקר דהא דר' יאשיה לא נאמרה אלא אם לוקה בזריעתו אם לאו, דגרסינן בירושלמי [כלאים] פ"ח [ה"א] ד)כתיב לא תזרע כרמך להחמיר עליו אפילו מין אחד. פי' הואיל ואמר שדך לא תזרע כלאים דהיינו שני מינים בשדה שומע אני אם זרע בשדה ועשה כרם בשני מינים, ומשני להחמיר שאם זרע מין זרע אחד עם זרע הכרם אע"ג דליכא משום כלאי זרעים חייב משום [כלאין] כרם. וזה ראיה שאם זרע חטה וחרצן לדברי הכל ליכא משום כלאי זרעים. על דעתיה דר' יאשיה כתיב שדך לא תזרע לאיזה דבר נאמר לא תזרע כרמך כלאים, כלומר הואיל ואינו חייב בזריעת הכרם עד שיזרע חטה ושעורה וחרצן במפולת יד למאי איצטריך לאו גבי כרם, הרי נתחייב משום כלאי זרעים בחטה ושעורה. ומשני חברייא אמרי להתראה, שאם התרו בו משום שדך לוקה, משום כרמך לוקה. והאי דבעי שני מינים וכרם, דכתיב כלאים וכרמך וכתיב נמי כלאים ושדך, ולא בעי בכלאי זרעים אלא שני מינים, הטעם דקרקע בלא זרעים נקראת שדה, ובלא גפנים לא מקריא כרם. ופי' לא צהריתו, אינכם בקיאים בזה, שכלאי זרעים מותר לזרען בח"ל. לא קיי"ל וכו', דבארץ אינו חייב [עד] שיזרע(ו) וכו' והואיל ובארץ אינו חייב אם זורע מין אחד או מין ירק בכרם ואינו אסור אלא מדרבנן, בח"ל מותר לזרוע מין אחד או מין ירק בכרם, דהא אפילו בארץ לא אסרה תורה כדאיתא במנחות [טו, ב]. וכ"כ הר"ם בזרעים (ספ"א) [כלאים פ"ח הי"ג-י"ד] שמותר לזרוע ירק בצד הכרם בח"ל ואותו הירק אסור באכילה, והוא שיראה אותו לוקט אבל ספקו מותר. **מערב בזרעונים.** היה מערב מיני זרעים וזורען. ופי' מערב

עין משפט נר מצוה

קיז א סמג עשין יב:

קיח ב מיי' פ"ג מהל' ת"ת הל' ג סמג שם טוש"ע י"ד סימן רמו סעיף יח:

קיט ג מיי' פ"ג מהל' תשובה הלכה ב:

קכ ד ה מיי' שם פ"ט הלכה א:

◆

מוסף תוספות

א. ואח"כ נוחל את הארץ דהיינו העולם הבא. ריטב"א.

ב. ואית דגרסי מתניתא דעבדי ליה יום טב ויום ביש ואברייתא קאי והכל עולה לפירוש אחד. תוס' הרא"ש.

◆

תוס' ר"י הזקן

בזרעונים או ממיני תבואה קאמר כגון חטה ושעורה או שני מיני ירק. [משארי כשארין]. שהיה זורע למאכלו ומאכל התלמידים כי הוה ס"ד דמשום ערבוב הרי חייש לערבוב, והוה בעי לאוכוחי דאף במיני ירק איכא איסורא בזריעתן, ולא קמא ליה ההיא דאביי. והא דתנן וכו'. אביי דאקשי ליה ממתני' דתנן ודכלאים מד"ס הוה ס"ד דמיירי בכל שני מינים ואפילו במיני ירק אף שבח"ל אין זריעתן אסורה אלא מד"ס, וכ"ל נמי דהאי והכלאים ר"ל שאסור לזרען אפילו הכי קאמר דאסור מד"ס, דאלו אסור אכילתן תנן בהדיא בכלאים (פ"א) [פ"ח מ"א] כלאי זרעים אסורים מלזרוע ולקיים ומותרים באכילה. ושני ליה לא קשיא כאן בכלאי זרעים כאן בכלאי הכרם, כלומר דהא דתנן והכלאים מד"ס לאו במיני זרעים מיירי דמיני זרעים מותר לזרען בח"ל, כדאמרינן לעיל שדך למעוטי זרעים שבח"ל, ואפילו איסורא דרבנן לית בהו כדמסיק טעמא דהואיל ואפילו בארץ אם עבר וזרען מותרים באכילה לא גזרו בח"ל בזריעתן אלא בכלאי הכרם מיירי שאם זרע חטה ושעורה וחרצן במפולת יד בח"ל אינו אלא איסורא דרבנן, וכן נמי איירי באיסור אכילתו שאם זרע בכרם מין אחד או מין ירק. אע"פ דבח"ל ליכא איסורא בזריעתו כדמסקינן קמי הכי, אפ"ה אסור בהנאה, ואע"פ שבארץ אינו אסור אלא מדרבנן, גזרו ואסרו הנאתו אפילו בח"ל. ואע"פ שזריעת מין אחד בכרם בארץ אסור ג"כ מדרבנן, דר' יאשיה לא אמר אלא אינו חייב עד שיזרע שני מינים בכרם, דמשמע דאינו חייב מלקות, הא איסורא מיהא איכא, לא גזרו לאסור אלא מין אחד בכרם בח"ל שגזרו עליו* איסור הנאה. זהו עיקר הפירוש. לא אסירי בהנאה. משום רישא נקט לה דהא אף באכילה מותרים דתנן רפ"ח ב)כלאי הכרם אסורים מלזרוע ומלקיים ואסורים בהנאה, כלאי זרעים אסורים מלזרוע ומלקיים ומותרים באכילה. לא גזרו בהו. לזרען. אשתכח השתא דהרכבת אילן אסור מן התורה אפילו בח"ל ואפילו אילן כירק או ירק באילן. דתנן פ"ק דכלאים [מ"ז] אין מביאין ירק (באילן) [בירק] ולא אילן באילן ולא אילן בירק ולא ירק באילן. ואם עבר והרכיב מותר בהנאה, כדאיתא בירושלמי בהדיא, דגרסינן התם פ"ק דכלאים עובד כוכבים שהרכיב אגוז על גבי אפרסקין אע"פ שאין ישראל רשאי לעשות כן נוטל משם וחוזר ונוטע במקום אחר. ע"כ. והוי דומיא דכלאי בהמה דתנן (פ"ה) [פ"ח מ"א] כלאי בהמה מותרים לגדל ולקיים ואין אסורין אלא מלהרביע. וכתב הר"ם [כלאים פ"א ה"ו] שמותר לערב ולזרוע זרע שני מיני אילנות שלא נאסרו אלא בהרכבה וכן כתב שמותר ג)זרע ירק וזרע אילן. כלאי הכרם אינו לוקה בזריעתן אלא בארץ, והוא שזרע חטה ושעורה וחרצן במפולת יד או שני מינין של ירק כגון קנבוס ולוף, כדאיתא בהקומץ [מנחות טו, ב] קנבוס ולוף אסרה תורה שאר זרעים דרבנן ותנן בכלאים פ"ה [מ"ח] כל מין זרעים אינן כלאים בכרם הקנבוס ר' טרפון אומר אינו כלאים בכרם וחכ"א כלאים, והקינדס כלאים בכרם ואמרינן בב"ר [כ, י] דרדר זה קינדס, ואסור בהנאה אפילו אם זרע בכרם מין אחד או מין ירק כדכתבינן. וכלאי זרעים בארץ אסור לזרען מן התורה ומותרים באכילה, ובח"ל מותר אף לזרען. **מתני'**. מטיבין. כלומר בהאי עלמא. ונוחל את הארץ. משמע חיי העה"ב. **גמ'**. אלו דברים. הני [אין] אחריני לא. אפילו בחדא. והא רובא עונות נינהו. שקולה. שאם היה מחצה עונות ומחצה זכיות והיה במחצה מאלו מכריע כאילו רוב זכיות.

*נראו דצ"ל לא אסרו לזרוע מין אחד בכרם בחו"ל אלא גזרו עליו וכו' (ד"ו).

תוספות

שאם היתה שקולה מכרעת. וא"ת בלאו הכי נמי אמרי' במסכת ר"ה (דף יז.) דרב חסד מטה כלפי חסד כשהן שקולין וי"ל דבשאר מצות כשמעשיו שקולים הוי כבינוני אבל בהני חשיב צדיק גמור: **מתניתין** דעבדין ליה יום טוב ויום ביש. פי' בקונט' מי שעושה מצוה יתירה דהוי רובא זכיות מתקנין לו בעולם הזה יום טוב ונפרעים ממנו עונותיו וזהו תיקון י"ט לו לעה"ב וכל שעונותיו מרובים דקתני מריעין לו היינו דעבדין ליה הזמנת יום ביש שמשלמין לו שכר מצותיו כאן להיות מתוקן לו יום רע רבא אמר פירוש לעולם כדאמרן מעיקרא מטיבין לו בשכר פירות והקרן קיימת והך מתניתין דקתני מריעין לו רבי יעקב היא דאמר שכר מצות כו' וקשה דמשני הא מני רבי יעקב היא משמע לעד השתא לא אוקמינן כרבי יעקב ולפי' הקונט' לאביי נמי בין מתניתין בין ברייתא אתי כרבי יעקב לכך פי' ר)ר"ת מתני' דעבדין ליה יום טוב ויום ביש ותרווייהו בעולם הזה ומטיבין לו דברייתא הוי פירוש אמתני' כלומר פעמים שעושין לו יום טוב כדי לקבל שכר מצותיו בעולם הזה ובאותו יום יהא דומה לו כמו שקיים כל התורה כולה אבל רוב ימיו של רשע שרוי ברעה והיינו שעונותיו מרובין על זכיותיו ומריעין לו היינו פעמים שעושין לו יום רע כדי למרק עונותיו בעולם הזה ובאותו יום יהא דומה לו כמי ששרף כל התורה אבל רוב ימיו של צדיק שרוי בטובה[א] כשזכיותיו מרובין על עונותיו והיינו דלא כר' יעקב דאמר שכר מצוה בהאי עלמא ליכא כלל[ב]: **מחשבה** רעה אין הקב"ה מצרפה למעשה. ובעובדי עבודת כוכבים איפכא מחשבה רעה ש)הקב"ה מצרפה למעשה דכתיב (עובדיה א) מחמס אחיך יעקב תכסך בושה ונכרת לעולם ולא מצינו שעשה עשו ליעקב שום רעה אלא מחשבתו הרעה אשר חשב עליו מצרפה הקב"ה למעשה ומחשבה טובה של עובדי כוכבים אין הקב"ה מצרפה למעשה כדכתיב בדניאל (ג) (ודריוש) עד מעלי שמשא הוה משתדל ת)לשיזבותיה פירוש שהיה דריוש עושה כל כחו להציל דניאל מגוב אריות אלמא אע"ג שהצילו עד הערב קאמר קרא שלא הצילו אלא מבקש להצילו מדכתיב לשיזבותי' ולא כתב ושיזביה א):

ויעשה

גמרא

א)ארבע על ארבע רוחות הערוגה ואחת באמצע שפיר אלא הכא משום נוי ואי נמי משום טרחא דשמעא היא: **מתני'** כל העושה מצוה אחת מטיבין לו ומאריכין לו ימיו ונוחל את הארץ וכל שאינו עושה מצוה אחת אין מטיבין לו ואין מאריכין לו ימיו ואינו נוחל את הארץ: **גמ'** ורמינהי ב)אלו [א]דברים שאדם אוכל פירותיהן בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא אלו הן כבוד אב ואם וגמילות חסדים ג)והכנסת אורחים והבאת שלום בין אדם לחבירו [ב]ותלמוד תורה כנגד כולם אמר רב יהודה הכי קאמר כל העושה מצוה אחת יתירה על זכיותיו מטיבים לו ודומה כמי שמקיים כל התורה כולה מכלל דהנך אפילו בחדא נמי אמר רב שמעיה [ג]לומר שאם היתה שקולה מכרעת ד) וכל העושה מצוה אחת יתירה על זכיותיו מטיבין לו ורמינהו כל שזכיותיו מרובין מעונותיו מריעין לו ודומה כמי ששרף כל התורה כולה ולא שייר ממנה אפילו אות אחת וכל שעונותיו מרובין מזכיותיו מטיבין לו ודומה כמי שקיים כל התורה כולה ולא חיסר אות אחת ממנה אמר אביי מתניתין דעבדין ליה יום טב ויום ביש רבא אמר הא מני רבי יעקב היא דאמר [ד]שכר מצוה בהאי עלמא ליכא ה)דתניא רבי יעקב אומר אין לך כל מצוה ומצוה שכתובה בתורה שמתן שכרה בצדה שאין תחיית המתים תלויה בה בכיבוד אב ואם כתיב [1]למען יאריכון ימיך ולמען ייטב לך בשילוח הקן כתיב [2]למען ייטב לך והארכת ימים הרי שאמר לו אביו עלה לבירה והבא לי גוזלות ועלה לבירה ושלח את האם ונטל את הבנים ובחזירתו נפל ומת היכן טובת ימיו של זה והיכן אריכות ימיו של זה אלא למען ייטב לך [ה]לעולם שכולו טוב ולמען יאריכון ימיך לעולם שכולו ארוך ודלמא ו)לאו הכי הוה ר' יעקב מעשה חזא ודלמא מהרהר בעבירה הוה ז)מחשבה רעה אין הקב"ה מצרפה למעשה ודלמא מהרהר בעבודת כוכבים הוה וכתיב [3]למען תפוש את בית ישראל בלבם איהו נמי הכי קאמר אי סלקא דעתך שכר מצוה בהאי ח)עלמא אמאי לא אגין מצות עליה כי היכי דלא ליתי לידי הרהור ט)והא א"ר אלעזר שלוחי מצוה אין נזוקין התם בהליכתן שאני והא אמר רבי אלעזר י) שלוחי מצוה אינן נזוקין לא בהליכתן ולא בחזירתן סולם רעוע הוה דקביע היזיקא וכל היכא דקביע היזיקא לא סמכינן אניסא דכתיב [4]ויאמר שמואל איך אלך ושמע שאול והרגני אמר רב יוסף כ)אילמלי דרשיה אחר להאי קרא כרבי יעקב בר ברתיה לא חטא ואחר מאי ל)הוא איכא דאמרי כי האי גוונא חזא ואיכא דאמרי לישנא דחוצפית מ) המתורגמן חזא דהוה גריר ליה דבר אחר אמר פה שהפיק מרגליות ילחך עפר נפק חטא רמי רב טובי בר רב קיסנא לרבא תנן כל העושה מצוה אחת מטיבין לו עשה אין לא עשה לא ורמינהי ישב ולא עבר עבירה נותנים לו שכר כעושה מצוה נ) אמר ליה התם ס)כגון שבא דבר ע)עבירה לידו וניצול הימנה כי הא דרבי חנינא פ)בר פפי תבעתיה ההיא מטרוניתא אמר מלתא ומלי נפשיה שיחנא וכיבא עבדה היא מילתא ואיתסי ערק טשא בההוא בי בני דכי הוו עיילין בתרין אפילו בימא הוו מיתזקי למחר אמרו ליה רבנן מאן נטרך אמר להו שני

נושאי

רש"י

ארבע מד' רוחות הערוגה. אם היה זורען בערוגה אחת ונשמר להניח ריוח ביניהם שלא ייכנו זה מזה כמשפט השנויה במס' שבת (דף פד:) הוה שמעינן מינה שאסור לזרוע כלאים בח"ל אבל השתא דזרע כל מין בערוגה לבדו לאו משום כלאים הוא אלא שלא להטריח השמש שהולך להביא ירק לבקש מין שהוא צריך לו בין שאר המינין ויודע באיזה ערוגה הוא: **דשמעא**. שמש: **מתני' העושה מצוה אחת**. מפרש בגמרא: **מטיבין לו**. משמע בהאי עלמא: **ונוחל את הארץ**. חיי העולם הבא: **גמ' אלו דברים כו'**. הני הוא דאוכל פירות והקרן קיימת אבל מצוה אחריתי לא ואנן תנן מטיבין לו ונוחל את הארץ: **מכלל דהני אפילו חדא נמי**. ואפילו לא קיים שאר מצות בהדיה והא רובא עונות הוא: **לומר שאם היתה שקולה מכרעת**. הא דקתני אלו דברים במחצה עונות ומחצה זכיות קאמר ויש במחצה זכיות אחת מאלו מכרעת את הכף כאילו הוי רובא זכיות ואינו צריך למצוה יתירה דמתני' וכי לית ליה בה חדא מהני צריך למצוה יתירה: **מריעין לו**. בעוה"ז לנקותו מעונותיו שיטול שכר שלם: **מטיבין לו**. לשלם לו שכר מצותיו בחייו כדי לטורדו: **מתני'**. דקתני מטיבין ומריעין דעבדין ליה יום טב ויום ביש מי שעושה מצוה יתירה דהוי רובא זכיות מתקנין לו בעולם הזה י"ט שנפרעים ממנו עונותיו וזהו תקון י"ט לו לעולם הבא וכל שעונותיו מרובין דקתני מריעין לו היינו דעבדין ליה הזמנת יום ביש שמשלמין לו שכר מצותיו כאן להיות מתוקן לו יום רע: **רבא אמר**. לעולם כדאמרן מעיקרא מטיבין לו בשכר פירות והקרן קיימת והך מתני' דקתני מריעין לו רבי יעקב היא: **שאין תחיית המתים תלויה**. באותו מתן שכר להודיעך שאין מתן שכר אלא לעולם הבא: **ודלמא לא הוה הכי**. לא יארע הדבר הזה לעולם אלא מאריכין ימיו ושנותיו: **ודלמא אותה שעה מהרהר בעבירה היה**. ולא היה לבו לשמים. ומשני מחשבה רעה ומעשה לא עשה צ) אין הקב"ה מצרפה למעשה ולא היה לו ללקות: **למען תפוש**. שתפשו בלבם הרהורי עבודת כוכבים דבה משתעי קרא: **והאמר רבי אלעזר כו'**. והיכי אמרי' דרבי יעקב מעשה חזא: **איך אלך**. ואע"ג דבשליחותא דמקום הוה מסתפי מהזיקא דקביעא: **אלמלי דרשיה אחר להאי קרא**. דלמען ייטב לך ק)בעולם הבא לא חטא דאיהו נמי כה"ג חזא אמר אין שכר בעולם ויצא לתרבות רעה: **דבר אחר**. חזיר: **התם שבא דבר עבירה לידו**. ההוא ישב ולא עבר עבירה דקאמר נוטל עליה שכר בעבירה שבא לידו וכפה יצרו ולא עבר אין מצוה יתירה מזו: **תבעתיה**. לזנות: **טשא**. נטמן: **הוו מתזקי**. שמצויין בו מזיקין:

כגון

מסורת הש"ס

א) [כלאים רים פ"ג שבת פד: פסחים לט:], ב) [לקמן מ. ע"ש] שבת קכז. ע"ש פאה פ"א מ"א ע"ש (חגיגה ו), ג) [שתי תיבות הללו והכנסת אורחים ליתא במשנה דפאה ולא בשום מקום], ד) [לקמן מ סוע"א], ה) חולין קמב., ו) [בחולין וברש"י הגירסא: לא הוה הכי], ז) [לקמן מ. חולין קמב.], ח) [בכת"י: עלמא איכא], ט) פסחים ח. יומא יא. [חולין קמב.], י) [פסחים ח ע"ב], כ) חולין שם, ל) [בכת"י ודפו"ר: מאי חזא], מ) [בכת"י ודפו"ר: דגברא רבה. וכ"ה בתוס' חגיגה טו ע"א ד"ה שובו ע"ש, ובמהרש"א וחש"ל. ולפנינו כרש"ל], נ) [מכות כ"ג רע"ב], ס) יומא פו: ע"ש, ע) [א"ל ערוה. (רד"ל, ע"ש)], פ) [לקמן פא.], צ) [לקמן מ ע"א], ק) [בדפו"ר ועי': לעולם], ר) [בדפו"ר: ר"ח. וכ"ה בתוס' הרא"ש ועו"ר], ש) [כל זה הוא בירושלמי פ"ק דפאה ע"ש], ת) [נ"ל להצלותיה ועיין ילקוט תהלים רמז לו], א) [כל דברים הללו כתובים בירושלמי דפאה פ"א ונ"ל להצלותיה ולא כתיב לשיזבותיה], ב) [דכלאים.], ג) [לזרוע.],

◆

תורה אור השלם

1. כַּבֵּד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמֶּךָ כַּאֲשֶׁר צִוְּךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ לְמַעַן יַאֲרִיכֻן יָמֶיךָ וּלְמַעַן יִיטַב לָךְ עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר יְיָ אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לָךְ: דברים ה טו

2. שַׁלֵּחַ תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם וְאֶת הַבָּנִים תִּקַּח לָךְ לְמַעַן יִיטַב לָךְ וְהַאֲרַכְתָּ יָמִים: דברים כב ז

3. לְמַעַן תְּפֹשׂ אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּלִבָּם אֲשֶׁר נָזֹרוּ מֵעָלַי בְּגִלּוּלֵיהֶם כֻּלָּם: יחזקאל יד ה

4. וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֵיךְ אֵלֵךְ וְשָׁמַע שָׁאוּל וַהֲרָגָנִי וַיֹּאמֶר יְיָ עֶגְלַת בָּקָר תִּקַּח בְּיָדֶךָ וְאָמַרְתָּ לִזְבֹּחַ לַייָ בָּאתִי: שמואל א טז ב

◆

מוסף רש"י

ארבע על ארבע רוחות הערוגה. ממלא את כל הרוח עד סמוך לקרן, ואחת באמצע. גרעין אחד, ואע"פ שכל אצל הקרנות סמוכין זה לזה ואין ביניהם הרחקה ג' טפחים ויונקים זה מזה, אין כאן בית מיחוש, דגבי כלאים היכרא הוא דבעינן דלא להוי ערבוב, דהא אכלאים קפיד קרא, אבל ליניקה לא חיישינן אפילו בכלאי הכרם דאורייתא כדתנן (ב"ב כו.) זה סומך לגדר מכאן וזה סומך לגדר מכאן, ואע"ג דיניקי מתתאי, וכ"ש כלאי זרעים דרבנן דלא חיישינן ליניקה, כדתנן גבי ראש תור וגבי שתי שורות (שבת פה:) והרי יש כאן היכר גדול, רוח זו זרועה לצפון ודרום וזו זרועה מזרח ומערב, אבל בין זרע האמצעי לזרעוני הרוחות צריך הרחקה כדי יניקה דאין שם היכר, ואי הוו מקרבי הוי ערבוב. והמפרש ד' גרעינין בד' הרוחות טועה, דאי ההרחקה משום יניקה, ט' זרעונין יש לזרוע בו, ד' בד' הקרנות ואחת בכל רוח ורוח באמצעו ואחד באמצע הערוגה ויש בין כל אחד ואחד ג' טפחים כשיעור יניקה, טפח ומחצה לכל אחד, הלכך לכל הרוח הוא ממלא עד סמוך לקרן ואפילו אין בין זרע שברות זו לזרע שברות זו ג' טפחים לא איכפת לן, דלענין כלאים היכר בעלמא הוא דבעינן כדפריסית (שבת פד:). **שמתן שכרה בצדה** שאין תחיית המתים תלויה בה. כגון כבוד אב ואם ושלוח הקן, שלא תוכל להבין ממתן שכרה שעתידין המתים להחיות (חולין קמב.). **לעולם שכולו טוב**. שאין בו לא היזק ולא יסורין אלא טובה (שם). דכתיב ויאמר שמואל איך אלך למשוח את דוד ואע"פ ששלוחו של מקום היה הרי היה ירא (פסחים ח:). **המתורגמן**. שהיה עומד לפני רבן גמליאל ומשמיע לרבים את הדרשה מפי רבן גמליאל (ברכות כז:). **וכיבא**. ולנ"ן המוליאין ליחה ומאוסין (לקמן פא.).

[א]נושאי קיסר שמרוני כל הלילה אמרו ליה שמא דבר ערוה בא לידך וניצלת הימנו דתנינא כל הבא דבר ערוה לידו וניצל הימנו עושין לו נס [1]גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו כגון רבי צדוק וחביריו ר' צדוק תבעתיה ההיא מטרוניתא אמר לה חלש לי ליבאי ולא מצינא איכא מידי למיכל אמרה ליה איכא דבר טמא אמר לה מאי נפקא מינה דעביד הא אכול הא שגרת תנורא קא מנחא ליה סליק ויתיב בגויה אמרה ליה מאי האי אמר לה דעביד הא נפיל בהא אמרה ליה אי ידעי כולי האי לא צערתיך רב כהנא הוה קמזבין דיקולי תבעתיה ההיא מטרוניתא אמר לה איזיל איקשיט נפשאי סליק וקנפיל מאיגרא לארעא אתא אליהו קבליה אמר ליה אטרחתן ארבע מאה פרסי א"ל מי גרם לי לאו עניותא יהב ליה שיפא דדינרי: רמי ליה רבא לרב נחמן [ב]תנן אלו דברים שאדם עושה אותן ואוכל פירותיהן בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא אלו הן כיבוד אב ואם וגמילות חסדים והבאת שלום שבין אדם לחבירו ותלמוד תורה כנגד כולם בכיבוד אב ואם כתיב [2]למען יאריכון ימיך ולמען ייטב לך בגמילות חסדים כתיב [3]רודף צדקה וחסד ימצא חיים צדקה וכבוד ובהבאת שלום כתיב [4]בקש שלום ורדפהו [ג]וא"ר אבהו אתיא רדיפה רדיפה כתיב הכא בקש שלום ורדפהו וכתיב התם רודף צדקה וחסד בתלמוד תורה כתיב [5]כי הוא חייך ואורך ימיך [ד]בשילוח הקן נמי כתיב [6]למען ייטב לך והארכת ימים ליתני נמי הא [ה]תנא ושייר תני תנא [ו]אלו דברים ואת אמרת תנא ושייר אמר רבא רב אידי אסברא לי [7]אמרו צדיק כי טוב כי פרי מעלליהם יאכלו וכי יש צדיק טוב ויש צדיק שאינו טוב אלא טוב לשמים ולבריות זהו צדיק טוב טוב לשמים [ז]ורע לבריות זהו צדיק שאינו טוב כיוצא בדבר אתה אומר [8]אוי לרשע רע כי גמול ידיו יעשה לו וכי יש רשע רע ויש שאינו רע אלא רע לשמים ורע לבריות הוא רשע רע רע לשמים ואינו רע לבריות זהו רשע שאינו רע: [ח]הזכות יש לה קרן ויש לה פירות שנאמר אמרו צדיק כי טוב וגו' עבירה יש לה קרן ואין לה פירות שנאמר אוי לרשע רע וגו' ואלא מה אני מקיים [9]ויאכלו מפרי דרכם וממועצותיהם ישבעו עבירה שעושה פירות יש לה פירות ושאין עושה פירות אין לה פירות מחשבה טובה[ט] מצרפה למעשה שנאמר [10]אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחושבי שמו [י]מאי ולחושבי שמו אמר רב אסי אפילו חשב אדם לעשות מצוה ונאנס ולא עשאה מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה [כ]מחשבה רעה אין הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה שנאמר [11]און אם ראיתי בלבי לא ישמע ה' ואלא מה אני מקיים [12][ל]הנני מביא אל העם הזה רעה פרי מחשבותם מחשבה שעושה (א) פרי הקב"ה מצרפה למעשה מחשבה שאין בה פרי אין הקב"ה מצרפה למעשה ואלא הא דכתיב למען [13]תפוש את [בית] ישראל בלבם אמר רב אחא בר יעקב ההוא בעבודת כוכבים הוא דכתיב [מ]דאמר מר [א]חמורה עבודת כוכבים שכל הכופר בה כמודה בכל התורה כולה עולא אמר כדרב הונא [נ]דאמר רב הונא כיון שעבר אדם עבירה ושנה בה הותרה לו הותרה לו סלקא דעתך אלא נעשית לו כהיתר אמר רבי אבהו משום רבי חנינא נוח לו לאדם שיעבור עבירה בסתר ואל יחלל שם שמים בפרהסיא שנאמר [14]ואתם בית ישראל כה אמר ה' איש גילוליו לכו עבדו [ואחר] אם אינכם שומעים אלי ואת שם קדשי לא תחללו [ס]אמר רבי אלעאי הזקן אם רואה אדם שיצרו מתגבר עליו ילך למקום שאין מכירין אותו וילבש שחורים ויתכסה שחורים ויעשה כמו שלבו חפץ ואל יחלל שם שמים בפרהסיא איני [ע]והתניא [פ]כל שלא חס על כבוד קונו ראוי לו שלא בא לעולם [צ]מה היא רבה אומר [ב]זה המסתכל בקשת רב יוסף אומר זה העובר עבירה בסתר לא קשיא הא דמצי כייף ליצריה והא דלא מצי כייף ליצריה תנן התם [ק][ג]אין מקיפין בחילול השם אחד שוגג ואחד מזיד מאי אין מקיפין אמר מר זוטרא שאין עושים כחנווני מר בריה דרבינא אמר לומר שאם היתה שקולה מכרעת[ר]: [ש]ת"ר לעולם

יראה

כגון רבי צדוק. שלבש כח לכוף יצרו להתגבר בחפצי קונו: אמר מאי נפקא מינה. דהא מילתא דלא נזדמן לי אלא מאכל טמא יש לי ללמוד מכאן דעביד האי הבועל ארמית ראוי למאכל טמא: שגרת תנורא. אותה ארמית הסיקה את התנור לצלות דבר הטמא שם. ואשה גדולה היתה שאין יכול ליפטר ממנה ומסור בידה להורגו: קא מנחא ליה. לאותו צלי בתוכו: נפיל בהא. באור של גיהנם: אי ידעי. אילו ידעתי שחמור עליכם הדבר כל כך: דיקולי. סלים שנשים נותנות שם פלכיהן: אטרחתן. שהייתי במקום אחר רחוק ד' מאות פרסי: לאו עניותא. בתמיה אם לא העניות לא הוצרכתי להיות עסקי במלאכת נשים: שיפא. שם כלי: דינרי. זהובים: יאריכון ימיך. לעולם הבא: ייטב לך. בחייך: ימצא חיים. לעולם הבא צדקה וכבוד בעולם הזה: חייך. בעולם הזה ואורך ימים לעולם הבא: בשלוח הקן נמי כו'. וליתנייה: רבי אידי אסברא לי. אינו דומה לאלו דהנך כולהו הבריות נהנין ממנו ונמצא טוב לשמים וטוב לבריות וההוא כתיב כי פרי מעלליהם יאכלו דבהאי קרא כתיב כי טוב כי פרי מעלליו יאכל בחייו אבל בשילוח הקן טוב לשמים הוא ואין כאן טוב לבריות ולא כתיב ביה כי פרי מעלליו יאכל והלכך לא תנייה גבי אוכל פירותיהן בעולם הזה: רע לשמים ורע לבריות. כגון רוצח וגזלן וגנב: רע לשמים ואינו רע לבריות. מגלה עריות מבזה מועדים[ס] אוכל חלב: אין לו פירות. אין נפרעין ממנו יותר מכדי רשעו: עבירה שעושה פירות. כגון חילול השם שאדם חשוב עובר עבירה ואחרים למדין ממנו לעשות[א] כן: מחשבה שעושה פירות. שקיים מחשבתו ועשה: מצרפה למעשה. ונפרעים ממנו אף על המחשבה: עולא אמר. הא דכתיב פרי מחשבותם בעובר ושונה כתיב כי הדר מהרהר לעשות מצטרפת למעשה ואפי' לא עביד לה אין חזרתו לשם שמים אלא שלא הוצרך לה כדרב הונא דאמר נעשית לו כהיתר: ואת שם קדשי לא תחללו. היינו פרהסיא שהרואה מזלזל בכבוד המקום: ילבש שחורים. שלא יראה עצמו בכבודו אולי ירך לבבו בכך וגם [ב]אם יחטא אין אדם נותן לב לפי שאינו חשוב בעיניהם לכך ילבש שחורים: אין עושין לו כחנווני. המקיף לאדם פעמים רבות וגובה כל הקפותיו יחד אין עושין כך מלמעלה למחללי השם אלא נפרעין מיד: שאם היתה. כף המאזנים שקולה ויש באחד העונות חילול השם מכריע את הכף לחובה. והאי מקיפין לשון עיוני כמו אין מקיפין בבועי (חולין דף מו:) אקפינהו ואידמו (שם דף נ.) [ג]שמקריב זו אצל זו ומעיין אם דומות:

לפי

ויעשה מה שלבו חפץ. פי' ר"ח ח"ו שהותר לו לעבור עבירה אלא כך אמר ר' אלעאי יגיעת דרכים והאכסנאות ולבישת שחורים משברים יצר הרע ומונעים אדם מן העבירה[א][ד]:

אין מקיפין בחילול השם. פר"ח משנה במסכת אבות ושמא היינו הא דתנן (פ"ד מ"ד) כל המחלל שם שמים בסתר נפרעין ממנו בגלוי[ב] אבל לשון מקיפין קשה[ג] ושמא ברייתא היא אף על גב דאומר תנן:

תלמוד

מסורת הש"ס

א) ס"א כושאי [ועי' סוכה נג ע"א וברש"י שם], ב) [לעיל לט: ע"ש] שבת קכז. פאה פ"א מ"א, ג) יבמות קט:, ד) [בע"י נוסף: אי הכי], ה) [סוכה נד. וש"נ], ו) [לעיל טז:], ז) [בכת"י: ואינו טוב], ח) תוספתא דפאה פ"א ה"ג אבות דר"נ פרק מ, ט) [בכת"י נוסף: הקב"ה], י) ברכות ו. ע"ש [שבת סג. ע"ש] תוספתא דפאה פ"א ה"ד תנא דבי אליהו פ"ט, כ) [לעיל לט: חולין קמב.], ל) [נ"ל הנה אנכי מביא רעה אל העם הזה פרי כו'], מ) חולין ה. נדרים כה. שבועות כט, נ) יומא פו: ע"ש סוטה כב. לעיל כ. [מ"ק כז:] ערכין ל:, ס) מ"ק יז. חגיגה טז, ע) [נ"ל והתנן], פ) [חגיגה יא:], צ) [חגיגה טז.], ק) אבות פ"ד מ"ד, ר) [לעיל לט ע"ב], ש) תוספתא קידושין פ"א הי"א, ת) [פסחים קיח ע"א], א) [עיין יומא פו ע"א], ב) [מכאן עד סוה"ד ליתא בדפו"ר, והוסיפו הרש"ל ע"פ רש"י בחגיגה], ג) [בע"י: שמקריב], ד) [ועי' תוס' חגיגה טז. ד"ה ויעשה וכו' השיגו על זה].

הגהות הב"ח

(א) גמ' מחשבה שעושה (פרי) תז"מ ונ"ב ס"א מעשה וכן בסמוך:

עין משפט נר מצוה

תכא א מיי' פ"ב מהל' ע"ז הלכה ד סמג לאוין טו:

תכב ב טוש"ע א"ח סי' רכט סעי' א:

תכג ג סמג לאוין ג:

תורה אור השלם

1. בָּרְכוּ יְיָ מַלְאָכָיו גִּבֹּרֵי כֹחַ עֹשֵׂי דְבָרוֹ לִשְׁמֹעַ בְּקוֹל דְּבָרוֹ: תהלים קג כ
2. כַּבֵּד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמֶּךָ כַּאֲשֶׁר צִוְּךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ לְמַעַן יַאֲרִיכֻן יָמֶיךָ וּלְמַעַן יִיטַב לָךְ עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר יְיָ אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לָךְ: דברים ה טו
3. רֹדֵף צְדָקָה וָחָסֶד יִמְצָא חַיִּים צְדָקָה וְכָבוֹד: משלי כא כא
4. סוּר מֵרָע וַעֲשֵׂה טוֹב בַּקֵּשׁ שָׁלוֹם וְרָדְפֵהוּ: תהלים לד טו
5. לְאַהֲבָה אֶת יְיָ אֱלֹהֶיךָ לִשְׁמֹעַ בְּקֹלוֹ וּלְדָבְקָה בוֹ כִּי הוּא חַיֶּיךָ וְאֹרֶךְ יָמֶיךָ לָשֶׁבֶת עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְיָ לַאֲבֹתֶיךָ לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב לָתֵת לָהֶם: דברים ל כ
6. שַׁלֵּחַ תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם וְאֶת הַבָּנִים תִּקַּח לָךְ לְמַעַן יִיטַב לָךְ וְהַאֲרַכְתָּ יָמִים: דברים כב ז
7. אִמְרוּ צַדִּיק כִּי טוֹב כִּי פְרִי מַעַלְלֵיהֶם יֹאכֵלוּ: ישעיהו ג י
8. אוֹי לְרָשָׁע רָע כִּי גְמוּל יָדָיו יֵעָשֶׂה לּוֹ: ישעיהו ג יא
9. וְיֹאכְלוּ מִפְּרִי דַרְכָּם וּמִמֹּעֲצֹתֵיהֶם יִשְׂבָּעוּ: משלי א לא
10. אָז נִדְבְּרוּ יִרְאֵי יְיָ אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וַיַּקְשֵׁב יְיָ וַיִּשְׁמָע וַיִּכָּתֵב סֵפֶר זִכָּרוֹן לְפָנָיו לְיִרְאֵי יְיָ וּלְחֹשְׁבֵי שְׁמוֹ: מלאכי ג טז
11. אָוֶן אִם רָאִיתִי בְלִבִּי לֹא יִשְׁמַע אֲדֹנָי: תהלים סו יח
12. שִׁמְעִי הָאָרֶץ הִנֵּה אָנֹכִי מֵבִיא רָעָה אֶל הָעָם הַזֶּה פְּרִי מַחְשְׁבוֹתָם כִּי עַל דְּבָרַי לֹא הִקְשִׁיבוּ וְתוֹרָתִי וַיִּמְאֲסוּ בָהּ: ירמיהו ו יט
13. לְמַעַן תְּפֹשׂ אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּלִבָּם אֲשֶׁר נָזֹרוּ מֵעָלַי בְּגִלּוּלֵיהֶם כֻּלָּם: יחזקאל יד ה
14. וְאַתֶּם בֵּית יִשְׂרָאֵל כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְיָ אִישׁ גִּלּוּלָיו לְכוּ עֲבֹדוּ וְאַחַר אִם אֵינְכֶם שֹׁמְעִים אֵלָי וְאֶת שֵׁם קָדְשִׁי לֹא תְחַלְּלוּ עוֹד בְּמַתְּנוֹתֵיכֶם וּבְגִלּוּלֵיכֶם: יחזקאל כ לט

מוסף רש"י

אתיא רדיפה רדיפה. תשלום שכר גדול להבאת שלום שאוכל פירותיהן בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא כגמילות חסדים דכתיב בהו ימצא חיים צדקה בעולם הבא וכבוד בעולם הזה (יבמות קט:). תני תנא אלו דברים. דמשמע דוקא (תענית יד:). שכל הכופר בה כמודה בכל התורה כולה. כדכתיב (במדבר טו) וכי תשגו ולא תעשו את כל המצות האלה וגו' וילפינן בהוריות (ח.) דבעבודת כוכבים מיירי (חולין ה. ובעי"ז שבועות כט.). נעשית לו כהיתר. דומה בעיניו כהיתר (ערכין ל: ובעי"ז סוטה כב.). ילך למקום שאין מכירין אותו. אין דעתו גסה עליו ושמא יקל כח יצרו וגם אם יחטא אין אדם נותן לב לפי שאינו חשוב בעיניהם, וכן בלבוש שחורים (חגיגה טז.). והואיל ואין מכירין אותו שם, ליכא חלול השם, ואמר לן רבי משום רב האי גאון ויעשה מה שלבו חפץ, רוצה לומר דודאי כיון שלבוש שחורים וכו' אני ערב בדבר שאינו חפץ מכאן ואילך בעבירה (מו"ק יז.). ראוי לו שלא בא לעולם. טוב ויפה היה לו אם לא בא לעולם (חגיגה יא:). הא דמצי כייף יצריה. ובוטח על שהוא נחבא בסתר כאילו דוחק הרגלים. והא דלא מצי כייף ליצריה. טוב לו בלינעא מפרהסיא (שם טז.). בחילול השם. כגון תלמיד חכם המזלזל בפני בני אדם, דמתוך שהוא תלמיד חכם למדים בני אדם ממנו ממעשיו ונמשכים אחריו ונמצא שם שמים מחולל על ידו ואומרים ראו זה שלמד תורה כמה מעשיו מקולקלין ופורשין ואין למדין, וקשה הוא חלול השם מעבודת כוכבים מהכא (יחזקאל כ לט) ואתם בית ישראל וגו' איש גלוליו לכו עבדו ואחר אם אינכם שומעים אלי ואת שם קדשי לא תחללו עוד (אבות פ"ד מ"ד). אחד שוגג ואחד מזיד. אם עשית בשוגג גובה ממך כעין השגגה, כי האי דאמרינן בעלמא (מגילה יב.) מפני מה נתחייבו ישראל שבאותו הדור כליה מפני שהשתחוו לצלם של נבוכדנצר, וכי משוא פנים יש בדבר, הם השתחוו לצלם שיהיו כלים לגמרי, א"ל הם לא עשו אלא לפנים משום נבוכדנצר, אף הקב"ה לא עשה עמהם אלא לפנים, דבאותו ענין שחטאו פרע מהם, היינו כעין שוגג, ואם עשה במזיד גובה ממנו בפרעון גמור בגלוי (אבות שם).

מוסף תוספות

א. ויוכל לעשות מעכשיו מה שלבו חפץ דודאי אין יצרו מתגבר עליו. תוס' חגיגה טז ועי' תוס' הרא"ש שחולק. ב. אחד שוגג ואחד מזיד בחלול השם. תוס' הרא"ש. כלומר נפרעים לאלתר ואע"פ שהביאו אותה בכאן שלא כלשונה הכי אורחא דתלמודא בכמה דוכתי. ריטב"א. ג. דאין לשון הגמרא מוכיח כן שחלקו על פי' מקיפין ותו דתינח למר זוטרא אבל למר בריה דרבינא מה ענין זו אצל זו. שם.